

Hastanelere, hastalara -pandemi sürecinde- Hastalar Risalesi dağıtmak, Risale-i Nur'un hizmet düsturlarına göre uygun mudur?

Bütün dinlerin olduğu gibi İslamiyet'in de temelinde ve esasında **tebliğ ve manevi cihat** mevcuttur. Bu sebepten dolayı Cenab-ı Hak bütün peygamberleri tebliğ amaçlı göndermiştir.

Fakat bu manevi cihadın mahiyeti itibariyle hakkıyla ifa edilebilmesi için bazı kaide ve kuralları vardır. Bu kaide ve kuralları maddeler halinde sıralarsak, hem sualinize cevap vermiş oluruz hem de tebliğ hizmetinin inceliklerini ve özelliklerini ifade etmiş oluruz.

1. Dinin esası tebliğdir ve nasihattir. Ancak bu bir kayıtla mukayyettir. O da **zarar vermezse** nasihattir. Eğer bu tebliğ ve nasihat mahsur meydana getirecekse, susmak ve sükût etmek altın değerinde ayrı bir tebliğ ve nasihatır.

2. Bu tebliğ ve nasihat birinci derecede **ihlas ve samimiyet merkezli** olup, bu fiilden daha ziyade önem arz etmektedir. Yani bir Müslüman hâli, efali ve davranışları ile numune-i imtisal olursa, konuşmaktan daha müessir bir tebliğ hizmeti yapmış olur.

3. Dine bu vazifelerimizi ifa ederken, gözümüzden kaçırdığımız veya ihmal ettiğimiz bir konu da mesleğimizin ve maharetimizin standardının düşüklüğüdür.

Yani mesleğinin mütehassısı olmayan, hastaların ondan şikayetçi olduğu, hasta sahiplerinin itibar etmediği ve hastane yönetiminin devamlı tenkit ettiği bir doktor; haliyle ve kavliyle dinini yaşasa ve tebliğ etse dahi, bu davranış müessir olmaz ve muhataba tesir icra etmez. Hatta insanların dinin aleyhine geçmesine vesile dahi olabilir. Bugün maalesef Müslümanların ve İslam aleminin hal-i perişanlığının altında bu meseleler yatmaktadır. Yani ibadetlerimizi yapıyoruz. İslamiyet'in beş şartını yerine getirmeye gayret gösteriyoruz, hatta İslamı mesai sarf ederek gece gündüz kavlen anlatmaya çalışıyoruz. Fakat meslek ve sanat ve maharet dediğimiz meselelerdeki zafiyet, noksanlık ve yanlışlarımız; sözlerimizin ve ibadetlerimizin müessiriyetini kırıyor.

4. Tebliğ merkezli olan davamızın hakkıyla ifası için bir mesele de nerden başlayacağımızı bilmektir. **Dinimizde tebliğ ve zekat en yakınlarımızdan başlar.** Çünkü en yakınlarımızı terbiye etmek ve yardımcı olmak kolaydır. O bizim selahiyet hudutlarımız içerisindedir. Aynı zamanda da vazifemizdir. Ancak genellikle bu alanı terk edip ülkemizi ve dünyayı kurtarmaya çalışıyoruz ki bu yanlıştır. Bundan dolayı hedefimizde sapmalar meydana getiriyor.

5. Üstümüze olmayan ve bizi ilgilendirmeyen alanlara müdahil oluyoruz. Mesela, bir münkeri defetmekte birinci derecede el, ikinci derecede söz, üçüncü derecede de kalple ilgilenmek kaide ve kural iken haddimizi aşıyoruz. Buradaki **o el devlet elidir. O söz ve dil ulemanın dilidir. Kalbi münasebet ise avamın işidir.** Kendimizi bu üç alanda konumlandırmamız lazım. Hangi kategoriye dahil isek ve hangisinin hakkını verebiliyor isek, onunla meşgul olmak bizi muvaffakiyete yaklaştırır.

6. İlcaat-ı zamanı düşünmüyoruz. Yani bu zamanın şartlarında ve imkanlarıyla tebliğ hizmetlerimizi organize etmemiz lazım. Bu yeniliklere itibar etmezsek başarı eksik olur. Muazzez Üstadımız aslı Osmanlıca olarak telif edilen Külliyyatı, kendi hayatında Latinice harflerle matbaada bastırması bu meseleye güzel bir örnektir.

7. Kanunlar ve hadisatın gelişmeleri de tebliğ hizmetlerinde vaziyet değişikliği arz eder.

Yani bize bırakılan ve müsaade edilen alanlarda hizmetlerimizi sevk ve idare etmemiz lazımdır. Yoksa kanunlara muhalefet, tedbirleri çiğneyerek hizmet amaçlı yanlışlıklar, mesaimizi ve hayatımızı menfi manada etkiler.

8. Muhatabın eşref vaktini, alıcılarının açık olduğu rahat alanları ve zamanları planlayarak tebliğ yapmak çok önem arz etmektedir. Bunu da düşünmemiz icap eder.

9. Hatta söz doğru dahi olsa fiil ve muamelat haklı dahi olsa; her doğruyu her haklıyı yapmak ve ifa etmek bizim hakkımız ve haddimiz değildir. Yani haklılığın yanında faydalılığı da düşünmemiz icap etmektedir.

Bu maddeleri daha fazla sıralayabiliriz.

Sualdeki hususi meseleye gelince; yukarıdaki kaideler nazar-ı itibara alındıktan sonra, bize terettüp edeni en güzel ve faydalı bir şekilde rahatça yapabiliriz. Mesela, pandemi döneminde direkt temas zararlıdır. Kitabı hastalara yetiştirmenin veya onun muhtevasından istifade ettirmenin değişik yolları da vardır. Yani **bu zamanda ve ortamda sosyal medya ve elektronik imkanlar tebliğde kullanılabilir.**

İtibar ettiğimiz ve mizacımıza uygun doktorlarla irtibatlı olarak, hastalara manevi takviyenin ehemmiyeti ehil insanlarca anlatılarak daha kolay bir çözüm üretilebilir.

Hastane yönetimiyle irtibata geçilerek manevi hizmetler hususunda takviyeler yapılabilir.

Hastaların ve hastane yönetiminin hasebi ve nesebi yakınlığı nazara alınarak, tebliğ hizmetleri daha farklı şekilde planlanabilir.

Telefonlarla samimi olduğumuz hastalarla irtibata geçilerek, onlara dua ve manevi

destekte bulunulabilir.

Hastaların dışarıdaki yakınlarıyla ve aile efradıyla yakinen ilgilenip, maddi ve manevi vazifelerimiz ifa edilebilir.

Bütün bunlar yapılırken, Risaleleri bizzat mı vermek veya onların istifade edeceği tarzda usul ve metotlarla mı takdim etmek icap eder, o da düşünölmelidir.

Yani bir hastaya bir eser verme gayreti ile hareket edip, o birimdeki ve müessesedeki diğer insanları tedirgin etmek veya gıybetle sevk etmek veya Külliyyat'ın aleyhine kamuoyu oluşturmak ihtimali de olabilir. Çünkü herkes bizim gibi devamıza bakamayabilir. Yani bir iş yaparken etrafı ve çevreyi de iyice düşünmek icap eder.

Hele bu son olaylardan sonra, yani cemaat adı altında yapılan menfi çıkışlardan sonra, bu meseleye biraz daha nezaket ve hassasiyetle bakmak icap eder.

Bu hususta Diyanetin (DİB) bastırıldığı eserlerden istifade etmek, oralardan alınan hastalara faydalı olacak konuları ve paragrafları bir araya getirerek ihtiyaca binaen hastalara ve hasta bakıcılara ve onların yakınlarına, gerek sosyal ortam imkanlarıyla ve gerekse de broşürler tarzında verilmesi daha faydalı olabilir kanaatindeyiz.